

АНТЪНИ БЪЧЪР БЪЛХОДАВ

Превод от руски: Николай Тодоров, 1975

chitanka.info

— Заклинанията ти не струват — каза демонът. — Не можа ли да извикаш някой по-добър от мен?

Бил Хитчънс бе принуден да признае, че демонът е прав. На пръв поглед той изглеждаше внушителен: вместо коса на главата си имаше змии, от устатата му стърчаха извити кучешки зъби, краят на опашката му беше заострен като копие...

Само на ръст демонът беше по-малък от един дюйм.

Когато Бил мърмореше необходимите заклинания и изгаряше вълшебния прашец, той бе уверен в успеха си. Даже след като вместо гръм и мълния, той видя да припламва само слаба светлина и чу глухо шумолене, надеждата не го напусна. Той гледаше право пред себе си в очакване да се появи огромното чудовище, когато от пода, от центъра на нарисувания с тебешир петоъгълник се разнесе гласче:

— Ето ме. Колко години никой не пожела да си губи времето и усилията, за да извика такъв неудачник като мен — заяви демонът. — От къде намери тези заклинания?

— Сам си ги измислих — скромно призна Бил.

Демонът измънка нещо обидно за хората, които си въобразяват, че са вълшебници.

— Аз не съм вълшебник — обясни Бил. — Биохимик съм.

Демонът потръпна.

— Вечно изпадам в идиотски положения — скръбно каза той. — Не ми стигаше онзи психиатър, ами сега попаднах на биохимик.

Бил не можа да сдържи любопитството си:

— А ти какво правеше за психиатъра?

— Показваше ме на хората, преследвани от дяволчета, и аз трябваше да пропъждам тези дяволчета.

Демонът замахна с ръчички.

— Ето така ги пъдех.

— А те изчезваха ли?

— И още как. И знаеш ли, не разбирам защо, но тези хора решиха, че е по-добре да си останат с дяволчетата, отколкото с мен. Нищо не стана. С мен никога нища не става.

Демонът въздъхна и добави:

— И ти нищо няма да направиш.

Бил седна и напълни лулата си. Оказа се, че да извикаш демон съвсем не е така страшно. В това има даже нещо успокояващо, уютно,

домашно.

— Нищо — каза той. — При нас ще стане. Ние не сме глупаци.

— Всички така си мислят — възрази демонът, като впи пълен с желание поглед в пламъка на кибритената клечка. Той почака докато Бил запали лулата си и каза:

— Да минем към същността на въпроса. Ти какво искаш?

— На мен ми трябва лаборатория за експерименти върху емболията. Ако тази работа стане, лекарите ще могат да откриват тромбите в кръвта преди те да са станали опасни. Моят бивш началник, умопобърканият Р. Чоутсби, заяви, че методът ни няма да издържи „изпитанията на живота“, т.е. няма да му донесе куп пари и ме изхвърли. А всички останали решиха, че съм мръднал. На мен ми трябват само десет хиляди долара и тогава ще докажа на всички колко струвам!

— Виждаш ли — доволно въздъхна демонът. — Аз ти казах, че нищо няма да стане. Подобна задача не е по-силите ми. Такива „подаръци“ можеш да искаш от демони, които са най-малко три класа над мен. Аз ти казах.

— Нищо не си казал — отговори Бил. — И ти недооценяваш моята дяволска изобретателност. Впрочем, как се казваш?

Демонът не отговори, а попита:

— Имаш ли още едно такова нещо?

— Какво нещо?

— Кибритена клечка.

— Разбира се.

— Запали я, моля ти се.

Бил хвърли запалената клечка на пода в средата на вълшебния петоъгълник. Демонът с възторг се хвърли в пламъка, разтривайки се като спортист под студен душ.

— Така! — радостно извика той. — Това вече е нещо!

— Е, как се казваш?

Демонът доби скучаеща физиономия.

— За какво ти е дотрябвало?

— Нали все пак трябва някак да те наричам.

— Хич не си и мисли. Аз си отивам. С пари не се занимавам.

— Но аз още не съм ти обяснил какво да направиш. Как се казваш?

— Бълходав...

Гласът на демона затихна до шепот.

— Бълходав? — засмя се Бил.

— Аха. Имам дупка на зъба, змиите падат от главата ми, имам толкова неприятности, а отгоре на всичко ме наричат Бълходав.

— Отлично. Слушай, Бълходав, ти можеш ли да се пренесеш в бъдещето?

— Само в близкото. Но не обичам това. След това не се чувствам добре с паметта.

— Слушай, ей, змиекос приятел, не те питам какво обичаш и какво не. Искаш ли да останеш завинаги в този петоъгълник? И имай предвид, че никой няма да ти хвърля запалени клечки.

Бълходав наведе глава.

— Така си и мислех — продължи Бил. — Сега, отговори ми още веднъж, можеш ли да се пренесеш в бъдещето?

— Мога, само че не в далечното.

— А можеш ли — Бил се наведе и изпусна кълбо дим — да донесеш със себе си от бъдещето някакви предмети?

Ако отговорът беше отрицателен, всички усилия по повикването на демона отиваха напразно. И тогава само един бог знае как методът на Хитчънс би попаднал в историята на медицината и би спасил живота на хиляди хора.

Бълходав изглеждаше много по-заинтересуван от топлите кълба дим, отколкото от отговора на въпроса.

— Ами — отговори най-после той, — в рамките на разумното...

Но неочаквано млъкна, а след това предпазливо попита:

— Да не искаш да пробуташ твоя номер с парите?

— Слушай, малкия! Прави това, което ти казвам, а аз ще разсъждавам. Можеш ли да донесеш със себе си нещо материално?

— Е добре... Само че те предупреждавам...

— Тогава — прекъсна го Бил — щом те пусна от петоъгълника, ще ми донесеш утрешния вестник.

Бълходав седна на горящата клечка и замислено се почука по челото с края на опашката си.

— От това се страхувах — натъжи се той. — Така си и знаех. За трети път трябва да се залавям за това. Аз съм с ограничени

възможности, уморен съм, инвалид съм, имам отвратително име и отгоре на всичко трябва да изпълнявам глупави заповеди!

— Глупави заповеди ли?

Бил скочи от стола и започна да се разхожда из стаята.

— Сър — каза той, — сър, ако позволите така да ви наричам, аз трябва с гняв да отхвърля подобно обвинение. Няколко седмици обмислям тази идея. Помислете за това, какво може да се направи, като се използва тази сила. Може да се промени съдбата на цяла държава, може да се господствува над човечеството. А на мен ми трябва едно: да се гмурнеш в потока на тази немислима сила и да извлечеш от там десет хиляди долара за медицински изследвания. Да се спасят безброй човешки живота. И това, сър, вие наричате глупава заповед!

— И оня испанец — продължи Бълходав — и той беше едно такова мило момче, въпреки че заклинанията му не струваха нищо. Той имаше очарователна печица, в която така добре се чувствах. Мило момче. И той искаше утрешен вестник... Предупреждавам те...

— Да, да — бързо отвърна Бил. — Аз вече всичко съм премислил. Имам три условия, които ти трябва да изпълниш, преди да изпуснеш петогълника. Няма да можеш да ме излъжеш.

— Добре — съгласи се равнодушно Бълходав — да чуем. Само че и това няма да ти помогне.

— Първо, във вестника не трябва да има съобщение за моята смърт или някое друго нещастие, което аз не мога да предотвратя.

— Как бих могъл да ти гарантирам подобно нещо? — възрази Бълходав. — Ако ти е съдено да умреш утре, какво общо имам аз с това. Да не се смяташ от ония, за които пишат във вестниците?

— Не забравяй за вежливостта, Бълходав. Бъди учтив със своя повелител. Слушай какво ще ти кажа: ако ти се озовеш в бъдещето, веднага ще разбереш дали съм жив или умрял. Ако съм мъртъв, връщай се и се считай свободен.

— Вие хората — отбеляза Бълходав — страшно много обичате да създавате трудности. Продължавай.

— Второ, вестникът трябва да бъде на английски език и да е издаден в този град. От теб или твоите колеги може да се очаква всичко, дори и китайски вестник.

— Разбира се, ние само за това мечтаем — вметна Бълходав.

— И трето, вестникът трябва да принадлежи към нашия отрязък от време-пространството, от нашата спирала на Вселената, от нашата относителна система. Наричай го както искаш, но аз държа този вестник да бъде от моето утре, а не на някой друг от паралелните светове.

— Хвърли ми една клечка — каза Бълходав.

— Мисля, че тези три условия са достатъчни. Ако не ни направиш някой номер, лабораторията на Хитчънс ще бъде създадена.

— Ще видим — измърмори Бълходав.

Бил взе бръснач и разреза една от страните на петогълника. Но Бълходав продължи блажено да се къпе в пламъците на клечката, въртеше опашка и не обръщаше никакво внимание на открития път към свободата.

— Хайде, мърдай — нетърпеливо каза Бил. — Иначе ще ти взема клечката.

Бълходав стигна до отрязаната страна на петогълника и се спря.

— Двадесет и четири часа са твърде дълъг период от време — каза той.

— Той е в кръга на твоите възможности.

— Не знам. Виж!

Бълходав разтърси глава и на пода падна микроскопична мъртва змия.

— Не съм във форма. Разпадам се, честна дума. Почукай по опашката ми.

— Какво да направя?

— Почукай по опашката ми. С нокът по прешлена. Само внимателно.

Бил се усмихна и изпълни молбата му.

— Нищо не стана.

— Именно, точно това ти казвам, че нищо не става. Никаква реакция. Не знам дали мога да преодолея тези двадесет и четири часа.

Той се замисли и зимите на главата му се събраха на кок.

— Слушай... На тебе ти е необходим вестник точно от утре? Утрешен, а не този, който ще излезе след двадесет и четири часа?

— Сега сме дванадесет часа — отговори Бил. — Ти си прав, утрешният вестник ще ми свърши отлична работа.

— О кей. Коя дата сме днес?

— Двадесет и първи август.

— Добре, ще ти донеса вестник от двадесет и втори август. Но те предупреждавам, че нищо няма да стане. Хайде. Здравей, аз се върнах.

В косматата лапичка на демона имаше връвчица, за която беше завързан един вестник.

— Само това оставаше — възмути се Бил. — Ти никъде не отиде.

— Кретенизмът е свойствен за хората — отговори Бълходав. — Защо трябва да се губи настоящето, докато се в бъдещето? Аз се върнах в същата секунда, в която заминах. Два часа преследвах дяволския му вестник, но това не значи, че и тук също са изминали два часа. Хората... — кихна той.

Бил се почеса по главата.

— Сигурно си прав. Дай да видя вестника.

Той погледна последната страница, търсейки некролога си. За Хитчънс там нямаше нито дума.

— Бях ли жив утре?

— Поне не беше умрял — отговори Бълходав мрачно, така че Бил можеше да си мисли каквото си иска.

— А какво се случи с мен?

— В моите вени тече кръв на саламандър — прекъсна го Бълходав, — а те ме пъкнаха в инкубатор със студена вода, когато всеки глупак знае, че така не се прави. В крайна сметка, аз не съм годен за нищо, освен да изпълнявам дребни поръчения на разни идиоти, които отгоре на всичко, искат да се занимавам и с предсказания. Чети си вестника и да видим какво ще изсмучеш от него.

Бил остави лулата си и се зае с първата страница, която беше пресечена от заглавие, набрано с огромни черни букви. ГУБЕРНАТОРЪТ Е УБИТ. ПЕТАТА КОЛОНА СЕ РАЗПРАВИ С ПАТРИОТИТЕ. Бил щракна с пръсти. Ето го неговия шанс. Той захпа лулата си, облече сакото, мушна безценния вестник в джоба си и излезе. Но на прага се спря и се обърна. Беше забравил за Бълходав. Трябваше ли да го пусне?

От лулата се разнесе блажено мъркане. Бил я извади от устата си и погледна вътре.

— А, ето къде си — каза той замислено.

— Аз вече ти обясних, че в моите вени тече кръв на саламандър — отговори Бълходав, подавайки се от лулата. — Освен това, реших да се поразходя с тебе и да видя как се правиш на глупак.

Като каза това, демонът скри главата си в тлеещия тютюн и оттам се разнесе едва разбираемо мърморене на тема вестници, заклинания и презрителни въздишки, адресирани към човечеството.

* * *

Губернаторът Грентън беше почти идеална личност. Той би могъл да осигури финансовата подкрепа за лабораторията на Хитчънс. Но за съжаление губернаторът беше окръжен от скептично настроени съветници и затова Бил не можа да му изложи своите планове.

Бил беше решил да спаси живота на Грентън и когато той разчувствуван го попита: „С какво мога да ви се отплатя, Хитчънс?“, той ще му развие идеята си за изследванията върху емболията. Грешката беше невъзможна.

Бил спря колата си пред тротоара под знака „Спирането забранено“ и с такава бързина се отправи нагоре по мраморните стълби, че изкачи три етажа, преди някой да се осмели да го попита какво се е случило.

Човекът, който притежаваше подобна смелост, беше огромен младеж с бича шия, в сравнение с който Бил се чувствуваше малък като Бълходав.

— Спокойно, спокойно — изръмжа горилата — къде гори?

— Не става дума за пожар, а за убийство — отговори Бил. — Но то не трябва да се случи.

Бичата шия не очакваше такъв отговор. Объркаността на телохранители позволи на Бил да се промъкне покрай него към вратата с надпис „губернатор“. Той не можа да отвори вратата. Тежката ръка на телохранителя го улови за шията и го отхвърли назад. Бичата шия застана с гръб към вратата, разтвори крака и извади от кобура пистолет.

— Ти няма да минеш от тук — поясни той, за да не останат никакви съмнения относно намеренията му.

Бил изплю един зъб, избърса кръвта, която заливаше очите му, събра парчетата от счупената си лула и каза:

— Сега е дванадесет и тридесет. След две минути един риж гърбав човек ще излезе на балкона на другата страна на улицата и ще се прицели в отворения прозорец на губернатора, който е в кабинета си. В дванадесет и тридесет и три губернаторът ще бъде мъртъв. Това ще се случи, ако вие не ми помогнете да го предупредя.

— Любопитно — каза телохранителя — и кой измисли всичко това?

— Написано е тук във вестника.

Телохранителят се засмя:

— Искаш да кажеш, че във вестника е написано това, което още не е станало? Ти си луд, скъпи, ако не нещо по-лошо. Махай се! Върви да показваш на други своя вестник.

Бил погледна през прозореца. На другата страна на улицата, срещу кабинета на губернатора имаше балкон. И на този балкон...

— Гледайте! — извика Бил. — Ако не ми вярвате, поне вижте. На балкона! Гърбавият риж човек! Нали ви казах. Бързо!

Телохранителят погледна натам. Той видя как гърбавият стигна до края на балкона. В ръцете му нещо блестеше.

— Скъпи, — обърна се той към Бил, — ще се заема с теб по-късно.

Гърбавият още не беше вдигнал пушката, когато пистолетът на телохранителя изгърмя...

* * *

... Бил спря колата си пред тротоара под знака „Спирането забранено“ и с такава бързина се отправи нагоре по мраморната стълба, че изкачи три етажа, преди някой да се осмели да го попита какво се е случило.

Човекът, който притежаваше подобна смелост, беше огромен младеж с бича шия, в сравнение с който Бил се чувствуваше малък като Бълходав.

— Спокойно, спокойно — изръмжа горилата — къде гори?

— Не става дума за пожар, а за убийство — отговори Бил. — И то не трябва да се случи.

Бичата шия не очакваше такъв отговор. Объркаността на телохранителя позволи на Бил да се промъкне покрай него към вратата с надпис „губернатор“. Той не можа да отвори вратата. Тежката ръка на телохранителя го улови за шията и го отхвърли назад.

Бичата шия застана с гръб към вратата, разтвори крака и извади от кобура пистолет.

— Ти няма да минеш от тук — поясни той, за да не останат никакви съмнения относно намеренията му.

Бил изплю един зъб, избърса кръвта която заливаше очите му, събра парчетата от счупената си лупа и каза:

— Сега е дванадесет и тридесет. След две минути един риж гърбав човек ще излезе на балкона от другата страна на улицата и ще се прицели в отворения прозорец на губернатора, който е в кабинета си. В дванадесет и тридесет и три губернаторът ще бъде мъртъв. Това ще се случи, ако не ми помогнете да го предупредя.

— Любопитно — каза телохранители — и кой измисли всичко това?

— Написано е тук във вестника. Вижте.

Телохранителят се засмя:

— Искаш да кажеш, че във вестника е написано това, което още не е станало? Ти си луд, скъпи, ако не нещо по-лошо. Махни се! Върви да показваш на други своя вестник.

Бил погледна през прозореца. На другата страна на улицата, срещу кабинета на губернатора, имаше балкон. И на този балкон...

— Гледайте! — извика Бил. — Ако ме ми вярвате, поне вижте. На балкона! Гърбавият риж човек! Нали ви казах. Бързо.

Телохранителят погледна натам. Той видя как гърбавият стигна до края на балкона. В ръцете му нещо блестеше.

— Скъпи — обърна се той към Бил, — ще се заема с теб по-късно.

Гърбавият още не беше вдигнал пушката, когато пистолетът на телохранители изгърмя...

* * *

... Бил спря колата си пред тротоара под знака „Спирането забранено“ и с такава бързина се отправи нагоре по мраморната стълба, че изкачи три етажа, преди някой да се осмели да го попита какво се е случило.

Човекът, който притежаваше подобна смелост, беше огромен младеж с бича шия, в сравнение с който Бил се чувствуваше малък като Бълходав.

— Спокойно, спокойно — изръмжа горилата — къде гори?

— Не става дума за пожар, а за убийство — отговори Бил. — И то не трябва да се случи.

Бичата шия не очакваше такъв отговор. Объркаността на телохранителя позволи на Бил да се промъкне покрай него към вратата с надпис „губернатор“. Той не можа да отвори вратата. Тежката ръка на телохранителя го улови за шията и го отхвърли назад. Бичата шия застана с гръб към вратата, разтвори крака и извади от кобура пистолет.

— Ти няма да минеш от тук — поясни той, за да не останат никакви съмнения относно намеренията му.

Бил изплю един зъб, избърса кръвта която заливаше очите му, събра парчетата от счупената си лупа и каза:

.....
.....

— Ти как мислиш? — попита Бълходав. — Аз мисля, че стига.

Бил се съгласи. Той седеше в колата си пред тротоара. Дрехите му бяха в пълен порядък, зъбите на мястото и лулата здрава.

— Какво става? — попита той лулата си.

Бълходав показва навън мъхнатата си глава.

— Запали отново, че лулата изстина и ми е студено. Така, благодаря.

— Какво стана?

— О, хора — застана Бълходав. — Каква тъпота! Нима не разбираш? Докато вестникът беше в бъдещето, убийството беше само една възможност. Но когато аз донесох вестника тук, убийството стана факт. А фактите са упорито нещо.

— А какво става със свободната воля? Нима не мога да правя каквото си искам?

— Разбира се, можеш. Именно твоята свободна воля домъкна този вестник. Между другото твоята воля продължава да е свободна. Можеш да се разхождаш из града и да си избиваш зъбите, ако това ти харесва. Можеш да правиш всичко, което не влияе върху съдържанието на вестника. А ако се опиташ да правиш друго, ще го повтаряш докато поумнееш.

— Но това... — Бил не можеше да намери необходимите думи. — Такава предопределеност. А душата...

— Малко му е вестникът! Малко са му пътешествията във времето! Сега пък съм длъжен да му разказвам за душата! О, хора...

И Бълходав потъна в горящата лула.

Бил със съжаление повдигна рамене. След това отвори вестника на спортната страница.

Демонът подаде глава едва когато колата спря в паркинга.

— Къде сме? — заинтересува се той. — Макар че това не играе никаква роля.

— На хиподрума сме.

— О! — възмути се Бълходав. — Трябваше да се сетя. Всички вие имате един стил. За какво толкова се стараях? Мислиш, че ще забогатеем?

— Всичко съм обмислил. В четвъртия тур ще победи Алхазред. Ще изплащат двадесет към едно. Имам петстотин долара. Ще ги заложа на Алхазред и ще получа моите десет хиляди.

Бълходав не можеше да се успокои:

— Бях принуден да слушам тези отвратителни заклинания. Бях принуден да го гледам как се върти на въртележката навремето. Не, и това е малко. Сега съм принуден да присъствувам и на хиподрумните му машинации.

— Но сега не може да има грешка. Аз не се намесвам в бъдещето. Само го използвам. Алхазред ще победи, независимо дали аз залагам на него или не.

Бил изскочи от колата и забърза към хиподрума. Изведнъж се спря и попита лулата си:

— Ей, ти. Защо се чувствуваш толкова добре?

— А защо трябва да се чувствам зле? — въздъхна Бълходав.

— Но оная губернаторска горила едва не ме преби. А никъде не ме боли.

— Разбира се, че не те боли. Нищо не се е случило.

— Но нали ме биха?

— Биха те, но в едно бъдеще, което няма да настане. Размисли ли? Нали няма да се връщаш?

— Добре. Но нали първо ме биха?

— Именно — твърдо отговори Бълходав. — Тебе те биха, преди да са те били. — И потъна в своето убежище.

Хората се трупаха около касите, но пред гишето за петстотиндоларовите залози нямаше никой. Бил се обърна към един непознат с червен нос.

— Кой тур е сега?

— Втори, приятелю.

„Дявол да го вземе — помисли си Бил. — Имам достатъчно време“. Въпреки това, той се спря пред касата и извади пет нови стодоларови банкноти, които беше получил сутринта от банката.

— Алхазред, четвърти тур — каза той.

Касиерът учудено блесна с очилата, но взе парите и издаде квитанцията.

* * *

... Бил се обърна към един непознат с червен нос:

— Кой тур е сега?

— Втори, приятелю.

„Дявол да го вземе“ — помисли си Бил... И изведнъж извика:

— Ей!

Непознатият се спря и попита:

— Какво се е случило, приятелю?

— Нищо — отговори Бил.

Непознатият беше объркан.

— Слушай, приятелю, да не сме се виждали някъде?

— Не — побърза с отговора си Бил. — Щяхме да се видим, но не се видяхме. Аз размислих.

Непознатият се отдалечи, клатейки глава и размишлявайки на глас до какво могат да докарат конете някои съвсем порядъчни хора.

Едва когато влезе в колата, Бил извади лулата от устата си и погледна в нея.

— Отлично! — каза той. — Обясни ми какво става. Защо отново попаднах във въртележката?

Бълходав си показа главата и демонстративно се прозина, показвайки зъбите си.

— Аз му говоря, аз го предупреждавам, аз пак му говоря, а той иска сега отново да му обяснявам всичко.

— Но какво съм направил?

— Какао е направил?! Ти наруши баланса на залозите. Ти си глупак. Как при това положение можеш да разчиташ да получиш двадесет към едно? Много ясно е, че ще платят по-малко.

— Проклятие! — изруга Бил. — Доколкото разбирам, това правило се отнася за всички. А ако отида на борсата?

— Ще стане същото. Курсът на акциите ще се измени. Аз нали те предупредих. Ти нямаш никакви възможности.

Гласът на Бълходав беше станал почти жизнерадостен.

— Така ли? — попита Бил.

— Така.

— Знаеш ли, аз вярвам в Човека. В тази Вселена няма проблем, който да не може да разреши. А аз не съм по-глупав от другите.

— Стараеш се само повече от другите — подигра се Бълходав. — О, хора...

— На моите рамене лежи една голяма отговорност, която е много по-важна от десетте хиляди долара. Аз трябва да реабилитирам гордата дума Човек. Ти казваш, че проблемът е неразрешим. Аз ти отговарям — неразрешими проблеми няма.

— А пък аз ти казвам — подразни го Бълходав, — че се стараеш повече от другите.

Бил трескаво мислеше. Как можеше да използва знанията от бъдещето без да му повлияе? Несъмнено решение съществуваше и човек от неговия тип трябваше да се справи със задачата.

Унесен в мислите си, той извади от джоба кесията с тютюна и изчука лулата от тока на обувката си. Бълходав изпадна на пода на колата.

— Това е прекалено! — запищя той. — Не ми стигат идиотските му поръчения, малко са ми издевателствата и оскърбленията, а сега ме

изхвърли като угарка! Стига! Това е последната капка! Искam да ме уволнят! Веднага се откажи от мене!

— Да се откажа?! — Бил щракна с пръсти. — Да се откажа? Сетих се, мойто момче. Ние победихме.

Бълходав погледна объркано Бил.

— Нищо няма да излезе — каза той — и печално въздъхна.

С невероятна скорост Бил се понесе към лабораторията на Чоутсби, където до неотдавна работеше и влетя в приемната на стария Р. Ч.

С грубите телохранители все пак можеш да се бориш, но с деловата сухост на младата секретарка, която ти казва: „Ще попитам мистер Чоутсби дали може да ви приеме“ не можеш да се бориш.

На Бил не му оставаше нищо друго, освен да почака. Бълходав се опасяваше от най-лошото.

— Какво си намислил? — предпазливо попита той.

— На стария Р. Ч. му хлопа дъската — отговори Бил. — Той е астролог, пирамидолог и английски евреин от американски клон, разбира се, и не знам още какво... Той ще повярва даже и в твоето съществуване.

— Каква е ползата от това за теб? — попита Бълходав. — Само си губиш времето.

— Той ще купи този вестник. Ще плати за него колкото поискам. На него му дай само да се занимава с окултни глупости. Той няма да се откаже да получи къс от бъдещето, особено когато от него ухае на печалба.

— Тогава побързай.

— Защо да бързам? Сега сме два и половина. Времето ни е повече от достатъчно. Докато не се върне секретарката, не ни остава нищо друго освен да чакаме.

— Тогава поне се заеми с лулата си. Съвсем е изстинала.

Секретарката се върна.

— Мистер Чоутсби ви очаква.

Рубен Чоутсби изпълваше огромното кресло, което стоеше зад още по-огромно бюро. Виждайки Бил, той засия.

— Премисли ли, моето момче?

Думите излизаха от устата му като сапунени мехури и дълго време висяха във въздуха.

— Добре си направил, моето момче. Ти си необходим на отдел К-39. Много неща се промениха в лабораторията след твоето напускане.

Бил намери единствения правилен отговор.

— Не съм дошъл за това, Р. Ч. Аз работя самостоятелно и получавам отлични резултати.

Детското лице се намръщи и сапунената доброта се изпари.

— Ти какво, на конкурент ли се правиш? Защо си дошъл? Всяка моя секунда е ценна.

— Какъв конкурент става от мен? — възрази Бил. С вид на заговорник той се наведе над бюрото на бившия си шеф. — Р. Ч. — каза той бавно и внушително, — колко ще платите за един поглед в бъдещето?

Рубен Чоутсби се възмути.

— Изнудваш!? Веднага се махай! Изхвърлете го! Веднага!... Почакай! Чел съм всякакви книжки... черна магия... — лицето му коренно се промени и сега изразяваше искрен интерес. — Какво искаш да ми кажеш?

— Това, което казах. Попитах ви колко ще платите за един поглед в бъдещето.

Мистер Чоутсби се поколеба.

— Как? Пътешествие във времето? Да не си разгадал тайната на Хеопсовата пирамида?

— Много по-просто. Тук имам...

Бил извади вестника от джоба си, сгънат така, че да се чете заглавието и датата.

— Имам утрешен вестник.

— Дай да видя.

— Е, дръжте се прилично. Ще видите всичко, когато се уговорим за условията. Предлагам ви стока.

— Евтин трик. Платил си на някой печатар за фалшификацията. Нито за секунда не ти повярвах.

— Отлично. Аз, откровено казано, не очаквах, че вие ще заложите на толкова евтин скептицизъм. Щом не вярвате, тогава...

Бил напъха вестника в джоба си и се отправи към вратата.

— Стой! — Мистер Чоутсби почти шепнеше. — Как го постигна? Продаде ли душата си?

— Не възникна такава необходимост.

— Но как? Заклинания? Медиум? Преселение на душата? Докажи ми, че това е истина и тогава ще говорим за условията.

Без да бърза Бил се върна до бюрото и изчука лупата си в празния пепелник.

— Аз съм нещастник! Аз съм инвалид! Аз съм момче за всичко! Викат ми Бълходав! И всичко това не е достатъчно — сега искат да ме използват като веществено доказателство!

С изцъклени очи мистър Чоутсби гледаше вбесения демон, който се мятеше в пепелника, размахваше опашка и святкаше със зъби. С голямо уважение мистър Чоутсби гледаше как Бил помага на демона да се прибере обратно в лулата, която бе напълнена и след това запалена. Мистър Чоутсби с възторг слушаше как демонът блажено мърка, къпейки се в тютюневата жаравя.

— Повече въпроси нямам — каза той накрая. — Какви са вашите условия?

— Петнадесет хиляди долара — каза Бил, готов да търгува.

— Не вдигай цената — предупреди го шепнешком Бълходав. — Трябва да бързаме.

Мистър Чоутсби беше извадил чековата си книжка и бързо пишеше в нея. После размахва чека, за да изсъхне мастилото и го подаде на Бил.

— Това е сделка! — каза той, вземайки вестника. — Вие, млади човече, сте последния глупак. Някакви петнадесет хиляди! — Той вече беше отворил вестника на финансовата страница. — С тези сведения утре на борсата ще спечеля милиони. И петнадесет хиляди ще ми изглеждат като дреболия.

— По-бързо! — не преставаше Бълходав.

— Довиждане, сър — вежливо каза Бил. — Много благодаря за...

Но Рубен Чоутсби вече не го слушаше.

— Защо е това бързане? — строго попита Бил, когато влязоха в асансьора.

— О, хора — въздъхна Бълходав. — Не е ли все едно защо трябва да се бърза. Послушай ме, тичай в банката и осребри чека.

Бил послуша Бълходав и се втурна като стрела към банката. Той едва се промъкна през затварящата се вече врата. Още секунда и

нямаше да го пуснат. Бил прехвърли сумата на Изследователската лаборатория на името на Хитчънс. След това седна в колата, където можеше спокойно да разговаря с лулата си.

— Е — попита той, отправяйки се към дома си. — Защо ме караше толкова да бързам?

— Твоят старец щеше да анулира чека.

— Искаш да кажеш, че и той е попаднал във въртележката. Но аз нищо не съм му обещавал. Просто му продадох утрешен вестник. Не съм му гарантирал, че ще забогатее от него.

— Това е така, но...

— Знам, знам, ти ме предупреждаваш за добро. Но въпреки това, не те разбираш. Р. Ч. е стар мошеник и бандит, но в сделките си е повече или по-малко честен. Той нямаше да анулира чека.

— Нямаше ли?

Колата спря на светофара. Продавачите на вестници размахваха свежите страници и викаха: „Извънредно издание“. Бил с края на окото си погледна към заглавието и веднага си купи един вестник. На първата страница пишеше:

ГУБЕРНАТОРЪТ Е УБИТ

ПЕТАТА КОЛОНА СЕ РАЗПРАВИ С ПАТРИОТИТЕ

На спортната страница Алхазред беше победил в четвъртия тур и изплащаха двадесет към едно. Некролозите бяха на същите хора както и в неговия вестник. Обърна го на първата страница и прочете: 22 август. Утре.

— Аз те предупредих — кротко каза Бълходав. — Обясних ти, че не съм толкова силен да пътувам надалеч в бъдещето. Аз не съм всемогъщ. Освен това, след такива пътешествия не съм добре с паметта. Аз се отправих в бъдещето и ти намерих вестник с утрешна дата. Не си ли чувал, че понякога вестниците от утре излизат днес!

В продължение на една минута Бил не беше способен да разсъждава. Неговият магически вестник, цената на който беше петнадесет хиляди долара, се продаваше на всеки ъгъл. Нищо чудно, че Р. Ч. щеше да анулира чека. Изведнъж Бил видя другата страна на медала. И се разсмя. Смееше се и не можеше да спре.

— По-внимателно! — извика Бълходав. — Ще изпуснеш лулата. Какво смешно виждаш тук?

Бил избърса сълзите си.

— Аз бях прав. Нима не разбираш, Бълходав. Човек не може да изпадне в положение, от което няма изход. Моите заклинания не ставаха за нищо. Те можаха да извикат само теб, а ти си неудачник, който можа да донесе само една жалка фалшификация на бъдещето. Опитвайки се да я използвам, аз непрекъснато попадах в безкрайна въртележка. Ти беше съвсем прав. От такава история нищо достойно не може да излезе. Но без всякаква магия, просто използвайки само човешката психика, познавайки човешките слабости и залагайки на тях, аз, накарах мошеника със сапунения глас да плати за изследванията, които сам беше забранил. С това той направи за човечеството повече, отколкото през целия си живот. Аз бях прав, Бълходав. Човек не може да бъде притиснат до стената.

Змиите върху главата на Бълходав се свиха на скръбен възел.

— О, хора — въздъхва той. — На кого сте потребни?

И се скри в лулата.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
4/1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.